

« Ναι, και οὕτω ἐγέννηθη γενικὴ δυσπιστία. Οὐδείς δύναται ἐμπιστευθῆναι εἰς τὸν γείτονα ἢ φίλον του. Φεῦ! και ἐγὼ εἶμι ἐν τῶν θυμῶν. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως εἶνε γενναῖος ἀνύποπτος· και εἶνε δύσκολον νὰ τηρῆ τις πάντοτε τὸν ὄφθαλμὸν ἀγρυπνον και τὴν γλῶσσαν ἐπιφυλακτικὴν. Ἀπαυδῶμεν ζῶντες πάντοτε τοὺς σχετικοὺς ἡμῶν αἰσχροὺς, προδότες πᾶν ἄλλο ἢ ὅ,τι παρίστανται.»

« Ἀληθές εἶνε! » εἶπεν ὁ δὲ Κλαιρᾶν· « και ὑπὸ ταῖς περιστάσεσι, Μαρία » (ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κόμισσαν), « ἀβέβηλω ἂν θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ τολμήσωμεν τὴν ἐπάνοδον εἰς πατρίδα. »

Ἡ κόμισσα ἐστέναξεν, ἀλλ' ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τρέξῃ τὸν κίνδυνον· τοσοῦτον μεγάλην εἶπεν, εἶχεν ἐπιθυμίαν ἐπανίδῃ τὴν γεννέτειραν. Ὁ Ἰερώνυμος και ἡ ἀδελφὴ του πικρὰ κλήθησαν τότε ὑπὸ τῆς κομισσῆς και τοῦ ἀδελφοῦ της διατίθει ἐπιούσαν και ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Ὁ Ἰερώνυμος Δεγκρᾶνζ ὑπῆρξε « ζωηρὸς » ὡς πάντες ἐκ τῆς ἡλικίας και διαθέσεώς του ἄνδρες· ἀλλ' οὐδέποτε ἠσθάνθη στικτὴν κλίσιν πρὸς ἑαυτὸν τι. Ἐὰν ἐξαιρεθῶσι τὰ μέλη οἰκογενείας του οὐδέποτε ἠγάπησε γυναῖκα και ἡ ἀγάπη ἐκεῖνα, ὡς πᾶσι, πόσον κατωτέρα, πόσον διάφορος ἐκείνη ἢ τις ἐρριζώθη νῦν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Μόλις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἡ κόμισσα, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μανίαις περὶ τῆς καλλονῆς της και τῆς χάριτος τῶν τριῶν και συνεφώνει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του· « τὸ ἀσύγκριτον ἐπιπέδον πρόσωπον δὲν περιεγράφεται διὰ λέξεων. » Ὁ Ἰερώνυμος ἐργασίαν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀλλὰ τίς ἠδύνατο νὰ ἐργασθῆναι εἶδε και ὠμίλησε μετὰ τοιαύτης γυναικός; Εἶχεν ὑποσχεθῆναι δώσῃ τὸ χειρογράφων τὸν Δίσκον εἰς τὸν τυπογράφων τῆς δει-